

Un tast de... 'A soles',
de Sílvia Congost PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes **Pilar Rahola**
Periodista i escriptora Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMARTS • 11 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15448 - AVUI / Any XLII. Núm. 14318 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

Planes 6 a 9

Urkullu hi torna

El lehendakari va tornar a fer de **mitjancer** entre els governs català i espanyol després de l'1-O ● Va proposar una **consulta legal i acordada** a Catalunya sobre les negociacions

Els missatges del
lehendakari amb...

Pedro
Sánchez

Marta Pascal

Santi Vila

Juan José
Omella

Joves i grans fent cua ahir, a Vilafranca, per fer-se voluntàriament el test de la Covid-19. També se'n van fer a Santa Coloma de Gramenet ■ SUSANNA SÁEZ / EFE

Continuen els tests massius

Salut proposa que els bars de Lleida obrin al 50% d'aforament

NACIONAL. Plana 11

El Parlament omet punts clau de les resolucions sobre la monarquia

Torra insta Torrent a fer cessar el secretari general de la Cambra

NACIONAL. Plana 10

Les protestes provoquen la dimissió en bloc del govern libanès

Les mostres d'ira no s'aturen sis dies després de les explosions a Beirut

EUROPA - MÓN. Plana 22

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Jordi Cuminal

Volem bisbes catalans

L'any 2016, arran de l'inici de la comissió del Procés Constituent al Parlament, la Fundació Claret en col·laboració amb Justícia i Pau i el Grup Sant Jordi va organitzar el simposi *Catalunya aconfessional o laica? La regulació jurídica del fet religiós i les diverses confessions*. La jornada incloïa una taula rodona entre representants de diferents grups parlamentaris en la qual vaig tenir el goig de participar junt amb Sánchez-Costa, Pedret, Rabell i Rovira. El debat es va desenvolupar a la sala Pere Casaldàliga de la llibreria del carrer de Roger de Llúria. És evident que he baixat fins al detall del nom de la sala per poder citar el bisbe Casaldàliga i aprofitar aquestes línies per afegir-me al munt de reconeixements que amb motiu de la seva mort s'estan fent de la seva obra, que és tota la seva vida, al servei dels més febles. Un home de Déu proper a la gent, sobretot els pobres, i allunyat de la jerarquia de l'Església. D'una jerarquia que, per exemple, a l'Estat espanyol ha emès un comunicat per manifestar el seu "respecte i reconeixement davant la sortida d'Espanya de Sa Majestat Don Juan Carlos I". Si tot això no fos poc, aprofiten el comunicat per expressar la seva "adhesió a l'actual rei", tal com, malauradament, es van adherir també al règim feixista del general Franco. Lamentable. I molt vergonyós. Qui presideix la Conferència Episcopal Espanyola és l'arquebisbe de Barcelona. Al simposi de la Claret vaig defensar la llibertat religiosa com a dret fonamental, la cooperació Estat-confessions, els concerts educatius, la llibertat en el caràcter propi dels centres, etc. Un assistent digué "Sobretot no calleu!", vaig respondre "Vosaltres en altres temes tampoc". Ara us ho torno a demanar.

EDITORIAL

Impunitat reial, repressió judicial

La crisi oberta per la fugida del rei emèrit ha agafat una embranzida de despropòsits que fins i tot hauria de fer envermellar els més fervents monàrquics. L'esperpèntica desaparició voluntària de Joan Carles en plena investigació de la justícia suïssa i quan està arrencant també una investigació de la justícia espanyola, resultaria només grotesca si no fos perquè el personatge es continua nodrint de fons públics. I, sobretot, perquè a més de posar en dubte la igualtat dels ciutadans davant la llei ha desfermat una nova onada repressora destinada a tancar la boca als partidaris de la república. Una repressió que torna a mostrar-nos l'autèntica cara

d'aquest autoanomenat estat democràtic i social de dret, amb un braç judicial que en comptes de burxar a fons en conductes presumptament corruptes es dedica a perseguir la llibertat d'expressió.

El penúltim exemple el tenim en la investigació oberta per la fiscalia de l'Audiència Nacional contra el coordinador nacional d'ERC i vicepresident del govern de Catalunya, Pere Aragonès, pel sol fet d'haver mostrat la seva indignació a les xarxes socials. Una investigació que també afecta càrrecs del BNG i Adelante Andalucía per la mateixa raó: haver parlat públicament en contra del rei. Els poden acabar acusant

d'injúries a la corona, un delictes que fa temps països del nostre entorn s'han plantejat directament d'excloure del Codi Penal. No és l'únic aspecte anacrònic associat a la institució monàrquica espanyola: la mateixa inviolabilitat decretada a la Constitució és una burla al conjunt de la ciutadania i la prova fefaent que no tothom ho és, d'igual davant la justícia. Com sempre, el debat per posar al dia tot això es destapa de manera tímida, fins i tot decebedora per part dels partits republicans amb més pes, tant en l'àmbit estatal com en el nacional. Una vegada més el referèndum, l'eina més lògica per determinar la voluntat popular, és objecte de l'escarni dels defensors dels privilegis.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Fernando Grande-Marlaska

MINISTRE DE L'INTERIOR DEL GOVERN ESPANYOL

“La seva seguretat [del rei emèrit] és una seguretat que evidentment és responsabilitat de l'Estat espanyol”

Ombres d'agost

Imma Merino

'De sobte, l'últim estiu'

Estic vivint en una casa on, segons m'han explicat, un home va despertar-se de la migdiada i, en obrir una finestra, va interrompre el rodatge de *De sobte, l'últim estiu* (*Suddenly, last Summer*, 1959). Evidentment, no importa si la cosa no va anar ben bé així: imprimirem, doncs, aquesta petita llegenda. El cas és que, fa poc més de 60 anys, una *troupe* de

Hollywood va desembarcar a Begur per rodar-hi part d'aquest film dirigit per Joseph Leo Mankiewicz en què, adaptant una obra teatral de Tennessee Williams, una dona rica (Violette/Katharine Hepburn) vol tancar la seva neboda (Catherine/Liz Taylor) en un centre psiquiàtric i que, a canvi d'una donació, un doctor (Monty Clift) la lobotomitzi. Catherine, traumatitzada, no recorda què va passar quan, l'últim estiu, el seu cosí Sebastian va morir durant unes vacances en un lloc innominat de la costa nord-africana; però la seva tia, mare del difunt, tem precisament que ho recordi. Les escenes rodades a Begur corresponen justament

a la visualització del record que, finalment, emergeix en Catherine empesa pel doctor, que, enamorat de la noia, desconfia de Violette. Depredador com la mare, que té un jardí amb plantes carnívores, Sebastian satisfia el seu desig homosexual (socialment amagat i és així que s'ha de tenir present que les obres de Tennessee Williams aborden els efectes de la repressió sexual) pagant a noiets pobres de llocs llunyans. Catherine recorda, doncs, com Sebastian intentava fugir d'una multitud de nois (uns begurencs amb la cara embetumada) que, per un carreró costerut, van perseguir-lo fins a encalçar-lo, matar-lo i, s'insinua, esbocinar-

lo i potser devorar-lo com en un ritual. Elsensors franquistes van escandalitzar-se en veure el film: encara que el lloc no s'identifica amb Begur, van considerar que, a més de repugnar-los el tema, aportava una imatge de primitivisme i de misèria. No va poder-se estrenar a l'Estat espanyol fins després de la mort de Franco. Però el rodatge d'una pel·lícula deixa empremtes. A Begur encara hi ha qui se'n recorda, de Liz Taylor, de la qual Josep Carerras, fotògraf del poble, va fer-ne unes fotografies esplèndides. Qui no va venir va ser Katharine Hepburn, però ella fa la cadena. Continuarà: demà, *Summertime*, David Lean, 1955.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Missatges reveladors

Hi ha dos trets comuns en la “mediació” que el lehendakari Urkullu ha intentat entre els governs català i espanyol en les dues etapes en què ho ha provat (durant els governs Puigdemont/Rajoy i durant els governs Torra/Sánchez). El primer és que, en realitat, la mediació no va arribar a ser mai una mediació. Si un repassa l'amplic dossier que aquest diari va publicar el dia 1 d'agost passat (corresponent a les converses d'ell amb els dos governs l'octubre del 2017) i el que publiquem avui (amb les converses que també va mantenir els anys 2018 i 2019), és difícil de sostenir que en realitat hi hagués cap negociació o mediació en marxa, per més que el lehendakari ho intentés, que ho va intentar. No sembla que en cap moment ni al govern de Rajoy ni al govern de Sánchez li interessés de veritat una mediació. Més aviat em sembla, co-neixent ara els missatges d'aquestes

“Llegeixin-se vostès les dues entregues sobre els papers d'Urkullu i treguin-ne les seves conclusions

dues etapes, que el que al govern espanyol li interessava bàsicament era una renúncia a l'1-O i al que representava per al govern català. “La solució ha llevado al Estado a tener que responder de la única manera posible”, li deia el líder del PSOE, Pedro Sánchez, a Urkullu l'octubre del 2017 a l'hora de donar suport al 155 de Rajoy. I és evident que

la proposta que avui coneixem que va fer Urkullu un any més tard, el desembre del 2018, al ja president Sánchez i en ple govern Torra (proposant una consulta a Catalunya sobre una possible negociació) va acabar en no res. Les negociacions d'Urkullu van acabar essent sobretot –o s'hi van acabar convertint– una pressió més sobre els independentistes. La primera conclusió, deia, és aquesta. La segona, que només la sap del tot el mateix lehendakari, és l'objectiu de les converses. Urkullu buscava, segur, un acord entre els governs català i espanyol, abans i després de l'1-O. Però pel contingut dels seus missatges hi ha poc marge d'error per no interpretar que el lehendakari buscava també que el procés català en favor del dret a decidir (que és també en favor del dret a l'autodeterminació) no afectés Euskadi. Vaja, que cadascú defensava els seus interessos.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Legitimitat monàrquica

■ Aprofitant la circumstància de la marxa del rei emèrit s'obstinen alguns polítics en qüestionar la legitimitat de la nostra monarquia parlamentària, ratificada i confirmada en la Constitució i aprovada per amplíssims consens. Un cop mort Franco –encara que no sempre sembla que del tot–, i després que el rei renunciés a les prerrogatives atorgades pel dictador, l'Estat es va configurar com ho van decidir els espanyols en la seva immensa majoria. Més majoria encara a Catalunya. Avui l'actual debat sobre la monarquia i les reformes orgàniques de l'Estat és perfectament legítim. Però les formes poc democràtiques d'afrontar-ho són difícilment compatibles amb l'ideal de convivència de la qual gaudim des de fa ja 42 anys. Que alguna cosa hi tindrà a veure la tan qüestionada institució que ens ha representat davant el món durant aquest llarg període de pau social i solidaritat entre tots els pobles d'Espanya. Els experiments... millor amb gasosa.

JORDI S. BERENGUER I MILÀ
Barcelona

Una justícia puntal de la venjança

■ Mentre uns preparen les maletes, als presos polítics els han confinat de nou: és el sistema judicial espanyol, que mesura la justícia amb vara impositora, recorrent als mitjans que li són propis per continuar desestabilitzant la relació entre una Espanya intolerant i una Catalunya independent. Una combinació difícil, si el mediador no vol ajustar-se a poder negociar el pretès divorci entre les dues nacionalitats. Tot plegat un estira-i-arroña estèril en què les perspectives marcan la continuïtat de la incomprensió, quan el més fàcil és acceptar el referèndum útil.

Mentrestant, els poders actuen marejant la perdiu, i a les proves em remeto. La negació del tercer grau als nostres empresonats certifica la disposició d'una venjança col·lectiva, on els drets són escombrats, pel fet de ser ells promotors de l'1-O, que la interpretació judicial no ha volgut acceptar com un dret bàsic puntual fent judicis tendenciosos amb l'anhel de venjança. Mentre que a Iñaki Urdangarin se li obren les portes a gaudir dels graus corresponents. Cosa que demostra màniga ampla en els judicis fraudulents. Al que ara també es vol encobrir, és al rei emèrit.

JOAN JANOHER I SADURNÍ
Forallac (Baix Empordà)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell

Visites inesperades

La consellera de Salut, Alba Vergés, va ser ahir al Penedès. A Vilafranca va començar una nova campanya de cribratge amb la qual la Generalitat vol dibuixar el mapa real del país per fer front a la Covid-19 amb totes les eines quan arribi la tardor.

Independentment dels resultats que donin els PCR que es faran, la consellera té dos punts calents al Penedès. Durant el confinament el Departament de Salut va decidir tancar els consultoris de Mediona i

Un grup de veïns van fer una marxa lenta de Sant Sadurní a Mediona

Torrelavit amb explicacions escasses i poc convinents. Durant el confinament, la població del Penedès va acceptar la mesura a contracor. Però un cop entrats en la fase de represa aquesta situació no s'ha entès.

Fa unes dies un grup de veïns van fer una marxa lenta de Sant Sadurní a Mediona per reclamar que es torni

a obrir el consultori, però el Departament de Salut ha mirat cap a una altra banda. I a Torrelavit encara esperen que els arribi la notificació oficial del tancament del centre, el calendari i la valoració de la possible reobertura. No hauria estat sobrer que la consellera hagués aprofitat ahir per donar respostes als representants del territori: alcaldes i regidors. Però per poder-los contestar alguna cosa abans els hauria de fer saber que els visita. No és així, consellera?

Les cares de la notícia

EDITOR DEL DIARI 'APPLE DAILY', A HONG KONG

Jimmy Lai

Empresonat

El magnat i fundador del diari prodemocràtic *Apple Daily* ha estat víctima de la llei de seguretat de Hong Kong, promulgada justament per fer callar veus com la seva. Ell mateix ja es temia la reacció de Pequín i s'havia mostrat preparat per anar a la presó.

REI D'ESPANYA

Felip VI

Com si res no hagués passat

Després d'expulsar el seu pare amb la connivència del govern espanyol, obligat ara a reconèixer que paga la seguretat de l'emèrit escàpol, el rei fa la seva primera aparició pública de les vacances a Mallorca com si res no hagués passat i mirant cap a un altre costat.

DIRECTOR ARTÍSTIC DEL FESTIVAL SOM DE MAR DE LLORET

Carles Gilibets

Un nou festival contra la crisi

En un estiu en què molts festivals s'han vist obligats a cancel·lar o ajornar les seves programacions, neix un nou festival a Lloret de Mar, organitzat per U98 Music i l'Ajuntament. Seran nou concerts per a tots els gustos, als jardins de Santa Clotilde, del 22 al 30 d'agost.

Un tast de... 'A soles', de Silvia Congost

A soles

Angle Editorial

Autora: Silvia Congost

Traducció: Joan-Josep Miracle

Gènere: assaig

Pàgines: 304

Preu: 15,95 €

En el món actual, i sobretot a partir d'una determinada edat, sembla que la solitud s'entén com un fracàs: estar solter, divorciat o separat són situacions que cal evitar, o que hem de superar com més aviat millor. Però, en realitat, saber estar sol és indispensable i un senyal d'autèntica maduresa, d'autonomia i de riquesa personal. Silvia Congost, una de les psicòlogues més reconegudes del nostre país, ens convida a perdre la por de la solitud. Aprendre a escoltar-nos, a dialogar amb les nostres pors i a calmar-les és el camí que ens porta a tenir una existència plena i sense imposicions socials.

Fer i tancar el procés de dol

Hem d'aprendre a superar de manera sana les ruptures, fent un procés per cicatritzar bé les ferides i recuperar l'autoestima, evitant sortir al carrer de seguida a buscar una altra persona que ompli aquell buit que ha deixat la pèrdua. Un procés de dol correcte implica passar una sèrie d'etapes que ens permetin curar a poc a poc la ferida i el dolor que sentim a causa de la pèrdua. Implica anar recuperant-se a un ritme natural, a un ritme correcte, i que quan arribem al final del túnel ens sentim forts i serens, però, sobretot, molt més segurs, conscients del que volem, sabent que, si ho aconseguim i en algun moment ho perdem, no passarà res, perquè, de fet, no ho necessitem.

En realitat, totes les persones que tenim a prop i les coses que anem aconseguint i acumulant al llarg de la nostra vida no ens pertanyen. Encara que de vegades ens sembli estrany, és així.

Tot el que tenim ho manllevem de la vida, però res no ens pertany, res de res. Més tard o més d'hora haurem de tornar-li-ho. Fet i fet, tot és molt efímer.

Tanmateix, això és una cosa que no veiem o no volem veure. Ens pensem que la nostra parella és nostra, que la nostra feina és eterna i que la nostra situació econòmica sempre millorarà. Ens pensem que els amics mai no ens fallaran i que la família hi serà per sempre. Però no és així. D'un dia a l'altre, la vida t'arrenca del lit i et pega una bufetada tan forta que et sacseja des de ben endins. I perds coses, i desapareixen persones, o potser t'ho treu tot. I, en funció de com siguis de conscient que això no et pertanyia, patiràs més o menys, el dolor de la pèrdua durarà més o menys i passaràs el dol amb més o menys pes carregat a l'esquena.

És clar que ningú no està preparat per a les pèrdues. Podem ser conscients que res no ens pertany i, tot i així, quan mor un ésser estimat o un dia, sense esperar-ho, la parella ens diu que se'n va perquè ja no vol continuar al nostre costat, ens sentim com si la vida se'ns escapés amb ells, com si res ja no tingués sentit, com si les nostres ganes de viure es diluïssin de sobte, sense més ni més. Però també és cert que es tracta d'un procés del qual sabem que podem refer-nos, en el qual podem reconstruir-nos i veure la vida d'una altra manera, amb uns altres ulls, amb altres ganes i amb altres objectius i expectatives.

Fer un bon procés de dol implica arribar al punt en què aconseguim tornar a sentir-nos bé, en què agraïm el que hem viscut perquè ens ha regalat més força, més consciència i més maduresa. Implica comprendre que allò que se'n va ens deixa unes lliçons que cal aprendre, ens deixa espai perquè escollim altres coses noves o altres persones que encaixin amb qui som ara, després dels

cops i les caigudes. Si ho hem fet correctament, ara serem més madurs, més forts i més conscients.

Això no significa que no puguem ensorrar-nos puntualment, que no puguem enfondrar-nos en alguns moments, deixar-nos caure al pou sense fons de la tristesa més absoluta, o patir, atrapats per aquella pena fosca i buida de qui hem deixat enrere. Ens passarà; és fàcil que passi. Però que succeeixi no vol dir que no estiguem avançant en el nostre procés de dol. El que és important és que siguem conscients que aquests pics es donen cada vegada amb menys freqüència, que són cada vegada més aïllats i menys intensos, i que, un cop superats, tornem a la calma, a la pau, als somriures sincers i a les il·lusions, per fi descongelades, que viuen al nostre cor.

Hi ha persones que, a causa del dolor que els provoca aquesta pèrdua, queden encallades en la negació del que ha passat. Com si dins seu es tractessin de convèncer que allò no ha passat realment. Això evita que connectin de manera directa amb el patiment punyent del que ha passat, encara que és clar que, en el fons, l'únic que fan és optar per l'autoengany. La negació és una fase habitual, però no podem quedar-nos-hi atrapats. Per recuperar-nos i tornar a connectar amb les ganes de viure és imprescindible que transitem per cadascuna de les etapes del dol: la negació, la ràbia, la tristesa i l'acceptació.

També n'hi ha que queden atrapats en la ràbia, insultant o malparlant sense parar sobre els suposats culpables d'aquest succeís. No s'adonen que no hi ha culpables, que és una experiència més que la vida ens ofereix per aprendre, per créixer i per ser més savis. Ens agradi o no, al cap i a la fi això no depèn de nosaltres; per tant, no ens queda cap més remei que continuar caminant cap a aquella acceptació tan alliberadora.

Altres persones poden encallar-se clarament en la tristesa, una fase que identifiquem molt amb els processos de dol. Ens veiem immersos en una profunda tristesa insuportable, destructiva, limitadora. Podem caure en una depressió o simplement sentir-nos molt deprimits. Deixem que les coses ens passin, sense prendre-hi partit, paralitzats, com si haguéssim posat la pausa en una pel·lícula que continua avançant al nostre voltant, mentre nosaltres estem aturats, immobilitzats, gairebé sense parpellejar. No tenim forces i, encara menys, ganes de res, però també aquí, en aquesta fase, hem de transcendir la pressió d'aquesta emoció paralitzadora i no deixar de fer passos endavant. Encara que costi Déu i ajuda, encara que no en tinguem ganes, encara que no vulguem, hem de continuar fent passos endavant. Malgrat que ho fem per inèrcia, agafats a una mà amiga, confiant en la vida. Cal

continuar fent passos endavant. Així, ni que ho fem sense ganes, arribarem a l'última fase, la que realment ens permetrà tornar a connectar amb les ganes de viure: l'acceptació.

Acceptar ens allibera, mentre que el rebuig crea obsessió. Això passa amb tot. Quan faig alguna conferència sobre l'autoestima, acostumo a parlar-ne. Explico que quan algú rebutja una part del seu cos (això passa molt a les dones), aquest és el primer lloc on van els ulls quan es mira al mirall. I no precisament per reconèixer-se o animar-se; ben al contrari, per criticar-lo i menysprear-lo. Quan algú ens abandona i desapareix, què ens passa? No ho acceptem i ens obsessionem més amb aquesta persona. Quedem atrapats en algun bucle de l'estil de "però perquè?", "això no pot ser, ha de passar-li alguna cosa", "en realitat m'estima, no pot ser que no senti res", "he de trobar-la on sigui", "m'ha bloquejat, però hi insistiré per SMS (o li descobriré el compte de correu, o l'esperaré quan surti de treballar)"... Quan entrem en aquests bucles, és molt difícil que ens en treguin.

I, no cal dir-ho, quan rebutgem que estem en un procés de dol i que no ens queda cap més remei que transitar-hi i anar passant-lo, també ens obsessionem més amb el que ha passat, quedarem més encallats en els perquè i en els "això no pot ser, no pot haver passat", la qual cosa no ens permetrà arribar com més aviat millor a l'acceptació.

Ja ho he comentat abans, però l'obsessió o la necessitat de trobar algú que senten algunes dones l'únic que aconseguen de debò és apartar els homes. En les sessions sempre dic el mateix als meus pacients: "Si vols trobar, deixa de buscar!" Es desesperen tant que fan impossible que hi hagi cap bon final en les seves sempre prometedores his-

Avançament editorial

tòries d'amor.

La desesperació ens allunya del seny, de la claredat, de la nostra part racional i del nostre bon criteri.

I fa que ens vegin venir de lluny, com si portéssim un cartell en què digués "estic desesperat/da", la qual cosa, com pots imaginar, no és gaire atractiva. Deixa de buscar, relaxa't, distreu-te, no et preocupis més per aquest tema i la persona apareixerà. Es tracta simplement que estiguis obert a conèixer gent nova, a anar a llocs diferents, a socialitzar. Obre't a conèixer i a descobrir, però sense l'afany ocult i sempre present que potser serà aquella la persona que et salvarà del forat fosc en què et trobes. Estima la vida i viu-la amb obertura i confiança! Ja veuràs com, d'aquesta manera, començaran a sorprendre't moltes coses meravelloses.

En definitiva, després de cada canvi que visquem, de cada pèrdua que experimentem, és inevitable passar un procés de dol. Ser capaços d'arribar a l'acceptació serà el que ens alliberarà de romandre atrapats a la presó de la desesperança i la desil·lusió. L'acceptació ens permetrà arribar al final d'aquest túnel, i tornarem a sentir-nos benaurats i agraïts per tot el que la vida ha preparat per continuar sorprendent-nos i alimentant-nos les ganes de viure.

Viure sols

Viure sol és una experiència interessantíssima, una vivència molt transformadora, constructiva i necessària per a aquelles persones que se senten atrapades per les cadenes de la por de la solitud. La importància radica en el fet que és una experiència que ens permet aprendre a estar amb nosaltres mateixos.

És important tenir amics, xerrar i quedar amb gent, però sempre hi haurà algun moment en què no tindrem ningú perquè a ningú no li anirà bé el que proposem, i aleshores arriba el moment de la solitud.

Enfrontar-nos a l'experiència de viure sols és un repte que pot aportar-nos uns beneficis considerables.

Ens organitzem la vida a la nostra manera, entrem, sortim, fem i desfem sense haver de retre comptes a ningú, descansem, ens activem, mengem o netegem la cuina quan ens va bé, convidem qui volem i ho ordenem tot a la nostra manera. En fi, que viure sol té moltes coses positives.

És clar que després poden sorgir moments en què el silenci que expressen les parets que ens envolten pot ser tan fort que ens crea fins i tot una certa angoixa. Això hem d'aprendre a controlar-ho. Però no és aquest silenci el que ens provoca angoixa, sinó, de nou, el nostre soroll intern. Amb el silenci de l'exterior escoltem el soroll del nostre interior. I això, de vegades, espanta. Ens veiem obligats a mirar-nos i, tant si hi prestem atenció com si no, el soroll hi és. I aprendre a gestionar-ho té un valor incalculable perquè vol dir tornar a nosaltres, a la pau, a la calma.

Quan hem comprès la vida en més profunditat, quan ens hem adonat que som el mateix i estem fets del mateix i que aquesta mateixa vida és en tu, en mi i en cadascú de nosaltres, aleshores la solitud ja no té sentit. Podem desfer-la quan vulguem, i aquests instants, que en un altre moment haurien sigut de màxima angoixa, es tornen instants potser creatius, potser de màxima inspiració; instants en què se'ns acudeixen coses o idees; instants en què comprenem, en què transcendim, en què sa-

Hi ha persones a qui el dolor que els provoca una mort propera les deixa encallades en la negació del que ha passat ■ PIXABAY

nem. I ens adonem que, lluny de ser un perill, són regals meravellosos que ens fa la vida mateixa per donar-nos l'oportunitat de sanar i de créixer. Es tracta d'instantos que porten llum i que ens sorprenen infinitament per tot el que aconseguim veure amb aquesta llum.

Malgrat l'angoixa inicial que ens produeix la nostra manera de concebre i interpretar la solitud, quan ja ens hi trobem de ple, si no podem fer res per canviar la situació, si l'únic camí que hi ha és acceptar-ho, alguna cosa canvia. Si, malgrat el malestar profund, continuem aguantant, sense llançar-nos als braços de la primera persona que ens passi per davant sense cap criteri, el cervell se'ns rendeix, se'ns relaxa, deixa de queixar-se, deixa de remar contra corrent. Deixem anar el victimisme que no ens porta enlloc i encara ens deixa més exposats, vulnerables i sols. I és aleshores quan es produeix la rendició.

Quan es rendeix, un cop acceptada la realitat de la solitud, prenent consciència que no queda cap més opció que tirar endavant, el cervell intenta buscar noves opcions i nous camins.

I, per art d'encantament, comença a veure opcions, persones o oportunitats que, en realitat, sempre hi havien sigut. Comencem a veure *noves* persones que ja teníem a prop, comencem a escoltar-les de veritat, comencem a obrir-nos-hi més i d'una manera diferent. En definitiva, el que passa és que es produeix un canvi respecte a com havíem sigut o funcionat fins aleshores. I, en canviar, no és que ens convertim en algú nou, sinó que moltes vegades el que passa és que recuperem l'ésser que hi ha en nosaltres o hi reconectem. Ens recuperem a nosaltres mateixos. De nou, o per primer cop. I això, tal com ja he escrit moltes vegades en aquest llibre, és una cosa que només pot passar estant sols. A soles. Amb tu.

Quan un s'enfronta a les seves pors i es llança a la solitud, i s'adona que pot estar sol i estar bé, es torna també més autèntic, relaxat, lluminós i veritable.

Silvia Congost

Silvia Congost és psicòloga experta en autoestima, dependència emocional i conflictes de parella. Havent sofert personalment una relació de dependència emocional, la seva gran passió és ajudar altres persones a alliberar-se de vincles destructius i ensenyar-los a construir relacions de parella sanes. És reconeguda com a conferenciant per l'impacte del seu discurs.

Foto: ANGLE

Nacional

Vergés qualifica de "molt bona" la situació a Catalunya

La consellera de Salut admet que, tot i la millora, hi ha casos dispersos que preocupen

Un subsidi per als qui no reben cap mena d'ajuda

Els qui han exhaurit l'atur o hi han anat sense dret a cobrar podrien tenir una ajuda

ELS PAPERS D'URKULLU **ELS INTENTS DE MEDIACIÓ DEL LEHENDAKARI**

El 'referèndum'

SEGON INTENT • El lehendakari, després del fracàs de mediació entre Rajoy i Puigdemont el 2017, ho va tornar a intentar amb Sánchez **CONSULTA** • Urkullu va proposar que Catalunya pogués fer una "consulta popular i legal" sobre les negociacions **DOCUMENTS** • Dels documents que Urkullu ha dipositat als arxius se'n dedueix una gran preocupació per l'efecte del cas català a Euskadi

Xevi Xirgo

GIRONA / VIMBODÍ I POBLET

El lehendakari Iñigo Urkullu, que l'any 2017 va intentar sense èxit fer de mediador entre els presidents Carles Puigdemont i Mariano Rajoy (tal com explicava i documentava amb detall aquest diari en un ampli dossier el dia 1 d'agost passat), va intentar continuar mediant entre els governs català i espanyol durant els anys 2018 i 2019, quan a Espanya ja governava el socialista Pedro Sánchez. El dia 11 de desembre del 2018, després que el lehendakari i Pedro Sánchez s'haguessin reunit en privat a La Moncloa dos mesos abans –el dia 3 d'octubre–, Urkullu va proposar al president espanyol que a Catalunya es pogués fer "una consulta popular legal" sobre l'oportunitat o no d'iniciar "un procés de diàleg i negociació política" amb el govern de l'Estat. *¿Quiere que Cataluña abra un proceso político para acordar, con garantías de legalidad y bilateralidad, su estatus de autogobierno con las instituciones del estado?*. Aquesta era, literal, la "primera aproximació a una possible pregunta" que el mateix lehendakari proposava per aquesta consulta, segons es desprèn de la proposta que va enviar a Pedro Sánchez en un document que duia per títol *Bases de un acuerdo para reiniciar*. Aquesta i d'altra docu-

mentació forma part del dossier que, sota el títol *Seguiment de la situació a Catalunya*, el lehendakari ha dipositat a l'Arxiu de Poblet, l'Arxiu Històric d'Euskadi i la Fundació Sabino Arana, i que ara es pot consultar en part.

El Punt Avui ja va detallar, fa deu dies, les negociacions entre Urkullu i els presidents Carles Puigdemont i Mariano Rajoy durant els anys 2016 i 2017. Ara, amb la nova documentació a què ha tingut accés aquest rotatiu, es pot comprovar com des de la Lehendakaritza l'intent de negociació (sempre fracassat, en el fons perquè mai va ser acceptat del tot per la part espanyola) va continuar amb Pedro Sánchez un cop aquest va ser investit president. No havia passat ni un mes que Sánchez havia pres possessió del seu càrrec després d'una moció de censura a Rajoy que Urkullu ja s'hi reunia a La Moncloa. Era el 25 de juny del 2018. D'aquesta trobada, el lehendakari n'ha deixat constància en la documentació dipositada als arxius però, a diferència d'altres reunions, no en diu res del seu contingut.

Jean-Claude Juncker, president de la Comissió Europea el 2017, va respondre a una carta d'Urkullu parlant-li del "pleno respeto del orden constitucional español."

El lehendakari Urkullu i el president Sánchez, en una reunió el juny del 2018

■ CHEMA MOYA / EFE

El lehendakari, que l'agost del 2018 també es va reunir amb el líder d'ERC, Oriol Junqueras, a la presó i li va fer arribar un document del qual es desconeix el contingut –batejat com *Propuesta Cambio de aguas y vías convergentes*–, es va tornar a reunir després amb Pedro Sánchez –3 d'agost– i, posteriorment amb el líder de Podem, Pablo Iglesias (el 22 d'octubre).

A Urkullu, segons es desprèn d'alguns documents, el preocupava que

la situació a Catalunya tingués conseqüències al País Basc. Així ho explica a Pedro Sánchez en un missatge que li envia a les 9.44 h del 30 d'octubre del 2018, en què li diu: "A Euskadi hi ha una estratègia d'emulació del procés a Catalunya (encara que amb no gaire seguiment, però...) a través de l'esquerra abertzale i més visiblement per part d'una plataforma independent social denominada Gure Esku Dako" ("És a les nostres mans"), una plataforma que des de fa anys està organitzant consultes populars, cadenes humanes,

L'APUNT

El mur d'un tal Muro

Jordi Panyella

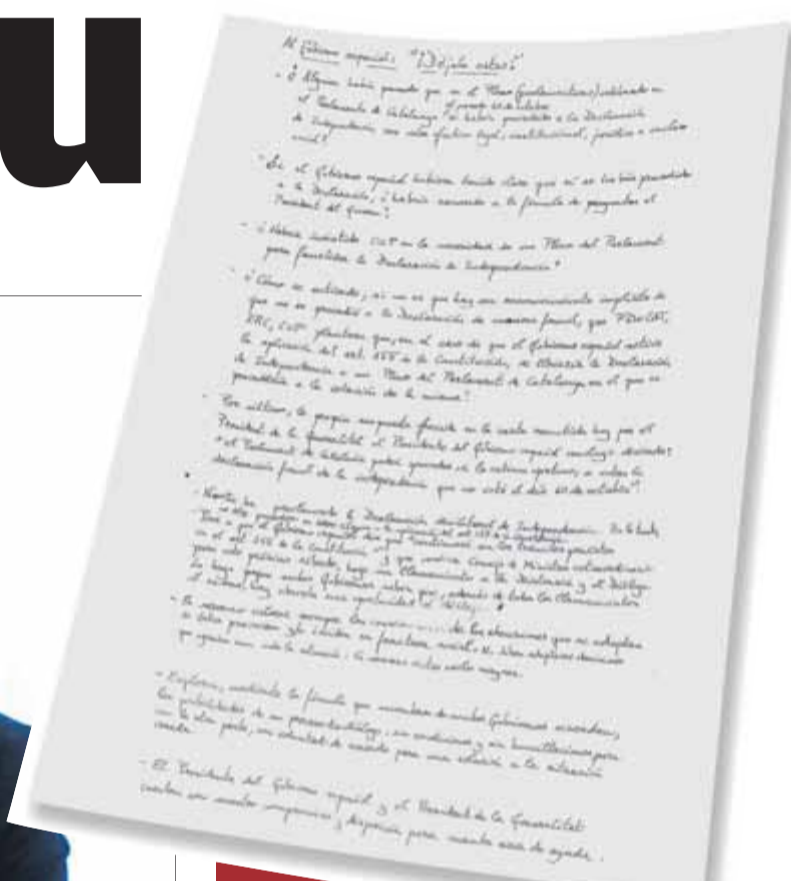
En Muro és un mur. Un mur és una paret habitualment feta d'obra, una tanca de dimensions importants, ferma, concebuda com a infranquejable. Un mur és una construcció de ciment i totxanes aixecada per dividir un espai, per impedir el pas d'un costat a un altre. Un mur serveix per delimitar, per tancar, també per empresonar quan qui hi ha a l'altre costat són presos. Els

murs són també reptes difícils de superar, quimeres que posen a prova la perícia, la determinació i la voluntat humana. Avui un tal Muro és notícia. El secretari general del Parlament mai hauria de ser notícia, aquest senyor hauria de ser invisible, com els murs legals, que no haurien d'existir, encara menys si serveixen per barrar el pas a les paraules i a les idees.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

d'Urkullu

A la imatge, un text manuscrit del lehendakari al qual ha tingut accés aquest diari. El titulava 'Al Gobierno español: Déjalo estar!' Demanava a Rajoy que no apliqués l'article 155.

concentracions en estadi de futbol... en defensa de l'anomenat dret a decidir. Tot i el poc èxit de les seves iniciatives, no deixa de ser un element tensionador (...). En la mateixa carta, explica a Sánchez que un mes després, el 14 de novembre següent, "s'ha vist en la situació d'acceptar" una trobada que li han proposat mantenir amb el president català, Quim Torra, que aquest dia es desplaçarà a Euskadi justament convidat per aquesta plataforma. I explica a Sánchez: "Ho poso en el teu coneixement per si consideres que he de

transmetre algun missatge i/o reflexió." A la documentació que hi ha als arxius, Urkullu només hi ha deixat constància dels seus escrits, cartes i missatges, i no hi ha dipositat -o no deixa consultar- les respostes dels seus interlocutors. No hi ha constància, per tant, de si Sánchez el va autoritzar a fer de missatger entre ell i Torra. Les ganes d'Urkullu de fer de mediador (o d'evitar que el cas català afectés Euskadi), però, van continuar. I es van intensificar sobretot a finals del 2018, quan Pedro Sánchez estava pràcticament abocat a

convocar unes noves eleccions en no tenir prou suports per aprovar els pressupostos generals de l'Estat. "El conflicte a Catalunya es troba en una situació preocupant (...), projecta una perspectiva d'imprevisible deteriorament", diu en un missatge al president espanyol. Hi afegeix el que ell considera premisses que cal que el govern espanyol accepti prèviament per arribar a un acord: les dues primeres, que "els responsables polítics no podem assistir com a espectadors passius a la crònica d'una fatalitat anunciada" i que "el criteri

de realisme ens porta a reconèixer que, en aquest moment, no hi ha cap solució al conflicte sobre Catalunya; la situació és molt greu i complexa". I la tercera: "No essent possible en aquest moment la identificació de cap solució, l'objectiu realista seria centrar-nos a crear les condicions que ho facin possible." I proposa a Pedro Sánchez que el seu govern accepti signar un document en què es diu, entre altres coses: "Compartim el compromís de donar una nova oportunitat al diàleg i a l'acord per trobar una solució política a

Catalunya"; "estem disposats a obrir una procés de diàleg i negociació política per acordar, amb garanties de legalitat i bilateralitat, l'estatus d'autogovern de Catalunya" i, finalment: "Crearem amb aquesta finalitat un fòrum de diàleg entre els partits polítics que, compartint aquestes bases, desitgin participar en un procés de reformulació d'una proposta que pogués ser traslladada a les institucions corresponents."

Què havia d'acceptar la part catalana en aquest acord? El *peatge* era evident, perquè a Urkullu, segons es desprèn de tota la documentació, li feia pànic anar a una nova convocatòria electoral. Les formacions polítiques que acceptessin aquest acord, deixava la proposta, s'havien

de comprometre "primer, a no impedir l'aprovació dels pressupostos i a afavorir l'estabilitat en el que queda de legislatura tant a Catalunya com a l'Estat"; "segon, a acordar la proposta de convocatòria d'una consulta popular legal, pactada i prèvia a l'inici del procés de negociació (...); i, "tercer, assumir que una nova legislatura a l'Estat i a Catalunya seria el temps per desenvolupar la negociació política (...)". I és aquí on el lehendakari s'atrevia fins i tot a proposar la pregunta de la possible consulta "legal, pactada i acordada".

Es evident que no hi va haver cap acord, perquè pocs mesos després, el 18 de febrer del 2019, Pedro Sánchez, un cop constatat que no tenia suports per als pressupostos, anunciava eleccions per al 28 d'abril d'aquell any. La negociació proposada *in extremis* pel lehendakari, pensada sobretot per donar continuïtat al govern Sánchez, probablement no va arribar a posar-se sobre la taula dels partits independentistes catalans.

ELS PAPERS D'URKULLU ELS INTENTS DE MEDIACIÓ DEL LEHENDAKARI

Els missatges del lehendakari amb...

El mateix Urkullu deia, en la carta enviada a Pedro Sánchez amb la proposta: "És molt probable que un plantejament com el que es fa aquí tingui molt pocs o nul·les possibilitats de prosperar. Per això, el primer exercici és valorar si val la pena intentar-ho o no." Tot i això, en algun moment insinua que potser cal fer pública la proposta només per motius estratègics: "Potser cal tirar endavant la proposta encara que no hi hagi possibilitats (...)", acaba dient a Sánchez.

En tot cas, qui sí que en va tenir coneixement va ser el líder del PSC, Miquel Iceta, segons es desprèn d'un correu electrònic que Urkullu envia a Sánchez tres dies més tard, a les 12.19 h de l'11 de desembre del 2018. En aquest missatge, Urkullu reitera al president espanyol "la reflexió que, abans i després de la trobada mantinguda el 3 d'octubre, li va aportar sobre la situació a Catalunya" i li fa saber: "És obligat per part meua fer-

Urkullu intenta un acord 'in extremis' i en diverses ocasions

te coneixedor que ahir també ho vaig fer saber al primer secretari del PSC, Miquel Iceta, que em va trucar -com fan diverses personalitats catalanes- preocupat per la situació".

Entre l'octubre del 2018 i el febrer del 2019, Urkullu i Sánchez s'envien uns quants missatges (el 21, el 22, el 30 d'octubre; el 14 de novembre, el 22 de gener del 2019...). El lehendakari es continua oferint, gairebé com si formés part de la mateixa delegació espanyola: "Saps que em tens a la teua disposició per ajudar en el que estigui a les meves mans", li diu el gener del 2019, tot reconeixent-li implícitament que se sent fora de joc: "M'aniria bé estar el més informat possible -sempre des de la discreció total fins i tot a Euskadi- per respondre a aquestes trobades amb les anàlisis tan exactes com sigui possible."

Aquests dies, el lehendakari rep la citació per anar a declarar com a testimoni en el judici del Procés, al Tribunal Suprem, i,

enmig de tot aquest intent fracassat de mediació, fa saber a Sánchez, en un missatge que li envia el 7 de febrer del 2019: "He estat citat per algunes de les defenses d'alguns encausats, sense que ni abans ni fins ara ningú s'hagi posat en contacte amb mi", li diu, i afegeix: "Em pregunto si no vindria una conversa per saber què és el que està passant, què hi ha *entre mans* sabent les repercussions que també hi pot haver a Euskadi." A les 15.21 h del 8 de febrer, l'endemà, Sánchez li respon: "Et trucaré aquest cap de setmana. Una abraçada." Del contingut d'aquestes converses no n'hi ha cap constància, als arxius.

Urkullu va parlar directament de la situació amb el president Quim Torra en una trobada d'ells dos el 14 de novembre del 2018, i ho va fer també el 25 de gener del 2019 en una reunió amb la vicepresidenta del govern espanyol, Carmen Calvo. Poc abans que Sánchez anunciés unes noves eleccions, el lehendakari encara intenta una nova negociació. Encara més *in extremis*. I envia a Pedro Sánchez, al PDeCAT i a ERC (no s'especifica qui van ser els destinataris) una nova proposta per "explorar esbectes", tot i reconeixent que "el seu èxit és molt improbable". Urkullu admet que "l'intent d'acordar un marc de negociació entre la Generalitat i el *Gobierno* espanyol ha fracassat" i, en un ampli document, detalla noves iniciatives parlamentàries que es podrien tirar endavant de cara a una aposta pel diàleg, totes molt genèriques, però que posen com a condició als partits independentistes catalans "el compromís de possibilitar la tramitació dels pressupostos generals de l'Estat". Si durant el govern Puigdemont l'intent de negociació del lehendakari es va anar transformant a poc a poc només en una pressió perquè el president català convoqués eleccions, en aquesta nova etapa es desprèn que l'intent de negociació entre Torra i Sánchez per part del lehendakari va acabar transformant-se també en una pressió perquè els independentistes acabessin aprovant els pressupostos de l'estat. ■

En la documentació dipositada als arxius de Poblet, a l'Arxiu Històric d'Euskadi i a la Fundació Sabino Arana, el lehendakari hi ha dipositat les transcripcions de les converses que, durant el mes d'octubre del 2017, després de l'1-O i abans de la declaració d'independència per part del Parlament de Catalunya, va mantenir amb diversos líders polítics. Les més extenses (ja reproduïdes íntegrament a El Punt Avui del dia 1 d'agost passat) van ser les

converses entre ell i l'aleshores president Carles Puigdemont. El lehendakari, però, va mantenir contactes també amb Mariano Rajoy, Pedro Sánchez (aleshores a l'oposició), Jean-Claude Juncker, Donald Tusk, l'arquebisbe Omella, l'aleshores conseller Santi Vila, l'empresari Emili Cuatrecasas, el dirigent socialista Miquel Iceta i la que era la líder del PDeCAT, Marta Pascal, entre d'altres.

D'aquestes converses, als arxius

hi ha la transcripció de tots els missatges del lehendakari. No hi ha, però, cap transcripció de la resposta dels interlocutors. Només hi consta el dia i l'hora de les respostes; el contingut ocupa un espai en blanc. El Punt Avui, però, ha pogut accedir a part dels textos íntegrament, amb els diàlegs sencers. Aquests són alguns dels més rellevants. Els missatges es reproduïxen en la llengua original per conservar-ne els possibles matisos:

MARTA PASCAL

"«Es desastroso»"

El lehendakari i l'aleshores líder del PDeCAT, Marta Pascal, mantenen unes quantes converses els dies 26 i 27 d'octubre del 2017. Aquests dies, el lehendakari envia a Pascal uns quants missatges seus i algunes respostes que ha rebut del president Puigdemont, per mantenir-la informada de les negociacions. El dia 26 a les 21.15, Urkullu adverteix Pascal que, si les converses no acaben bé, hi veu "el *riesgo del artículo 116*". Pascal s'interessa per saber què li estan dient a ell Rajoy i Sánchez, i li pregunta si els dos líders espanyols li han respost les propostes de mediació. "Ni uno ni el otro", li respon Urkullu a les 21.28 del dia 26. "Es desastroso", respon Pascal a les 21.38. Els dos dirigents s'intercanvien diversos missatges sobre la possibilitat que es presenti una esmena al Senat amb relació a l'aplicació de l'article 155. "Desgraciadamente, la senda por la que *discurrirá su aplicación en caso de no atender esta propuesta*

nos llena de desazón y de preocupación como *demócratas: conduce al abismo del desencuentro y la confrontación*", diu Urkullu a Pascal la mitjanit del dia 26. El lehendakari escriu que no troba motius per a l'aplicació del 155. "Ni el *Parlamento ni Puigdemont han adoptado ningún acuerdo que declare la independencia*." Urkullu demana: "Abramos un *momento de distensión, recuperemos en lo posible la base de una confianza necesaria para que la solución pactada se imponga, acordar no es claudicar* [...]" A dos quarts d'una de la matinada ja del dia 27 (el dia que s'acabarà aprovant la DUD), Pascal envia un dels darrers missatges a Urkullu: "El *problema, lehendakari, es que el texto que se aprobará en el Parlamento es una sinrazón... que lo complica todo otra vez*."

PEDRO SÁNCHEZ

"«Responder de la única manera posible»"

Entre Pedro Sánchez i Urkullu, els missatges sovintegen entre el 9 i el 27 d'octubre, dia que es va aprovar la DUD. A principis d'octubre, els fets viscuts a Catalunya preocupen el lehendakari, que ho fa saber a Sánchez (líder de l'oposició a Espanya). Sánchez li respon que cal tranquil·litat. "Creo que hay que *aguantar la presión, lehendakari. Por el bien de todos*", li diu el 9 d'octubre. El 15 d'octubre, després de la declaració ajornada del president Puigdemont al Parlament (el dia 10), Urkullu és pessimista sobre cap acord. I fa saber de nou a Sánchez la seva preocupació per les repercussions al País Basc. "[...] He *pretendido ayudar por iniciativa propia. Es ya pasado. Tan solo que de la gestión de*

esta situación se pueden derivar consecuencias en la gestión política institucional en el conjunto del Estado y, en particular, en Euskadi." Sánchez li respon amb un simple "OK. *Lo tendré en cuenta*." El 21 d'octubre, Urkullu li insisteix que el PSOE no hauria de donar suport al 155 tal com ha anunciat que farà: "Estoy *radicalmente en contra de la decisión del gobierno español y que el PSOE ha apoyado*", li diu. El mateix 21, Sánchez li respon amb claredat: "La *situación ha llevado al Estado a tener que responder de la única manera posible. Espero que en estos días se pueda reconducir por la Generalitat y que dentro de poco los catalanes hablen democráticamente*", li diu. "No estoy de

SANTI VILA

“«Es para irse a vivir a Togo»”

Les converses entre el lehendakari i l'exconseller Santi Vila van ser intenses i molt nombroses entre l'11 i el 27 d'octubre, entre la declaració d'independència ajornada (del dia 10) i la definitiva (el 27). Hi ha més d'una desena de pàgines de converses entre els dos protagonistes. Dels missatges de Vila, se'n desprèn un agraïment a Urkullu per l'intent de mediació: “*Algunos quedaremos siempre agradecidos por tu compromiso en la resolución de este conflicto*”, li diu Vila l'11 d'octubre, l'endemà que Puigdemont decidís ajornar la DUI. Hi afegeix: “*Más no le podíamos pedir a Puigdemont. Queda claro que no hay ninguna voluntad de reconducir las cosas*”, diu tot lamentant-se de la poca predisposició per part del govern espanyol. En els dies posteriors, les negociacions Vila-Urkullu per aconseguir que Puigdemont convoqui eleccions a canvi que no es convoqui el 155 són intenses. Vila s'hi esforça. “*Creo*

que podremos conseguir que el President convoque elecciones y evitar así el conflicto civil y la intervención sobre el autogobierno”, li diu en to optimista el dia 23 d'octubre. Uns minuts més tard, hi insisteix: “*Creo que lo tenemos prácticamente convencido*”, explica Vila referint-se a Puigdemont i a la convocatòria electoral. A les 20.57, però, hi afegeix una reflexió: “*De todos modos, como convoquemos elecciones y a pesar de todo nos apliquen el 155 es para irse a vivir a Togo!*” “*Ciertamente*”, respon Urkullu. A partir d'aquí, hi ha un intercanvi llarguissim i intens

de missatges en els propers dies, quan s'instaura Puigdemont a convocar les eleccions d'acord amb la llei espanyola. Fins a darrera hora, Vila dona per fet que hi haurà eleccions i no es proclamarà la DUI. I s'intercanvien missatges en què se'n feliciten. Puigdemont, però, no obtindrà garanties d'una no aplicació del 155 i a darrera hora decideix tirar endavant amb la declaració unilateral. Vila, que dimitirà del govern al cap d'unes hores, escriu un darrer missatge al lehendakari per dir-li, entre altres coses: “[...] *Tú y yo sabemos cómo han ido las cosas... Todo es muy triste.*”

JOAN JOSEP OMELLA

“«Lo dejo también en manos de San Pedro»”

Una de les persones amb qui més va interactuar el lehendakari entre el 20 i el 27 d'octubre va ser l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella. Van ser molts els missatges intercanviats. El 21 d'octubre, després d'uns dies de negociacions, Omella té clar que pràcticament l'única solució és que Puigdemont convoqui eleccions. “*Yo creo que queda poco que hacer a no ser que Puigdemont convoque elecciones y que no ponga condiciones. Si está dispuesto a eso y lo hace, entiendo que se podría hablar con el Gobierno central, pero se han desaprovechado muchas ocasiones. Quedan pocos días para la aplicación del 155, pero cree usted que se puede hacer algo con resultado positivo?*”, li pregunta. Al cap d'unes hores, i s'interpreta que després que Urkullu i Puigdemont hagin intercanviat opinions, el lehendakari s'hi mostra pessimista perquè el president català es manté ferm. “*No hay nada que hacer. Acabo de hablar con el President. Se basa en que es un Golpe, que se repite la historia del Decreto de Nueva Planta, que se vuelve al tiempo de 1934, que el Gobierno quiere humillar y cuenta, además, con el apoyo del PSOE, que el PSC [M. Batet] forma parte del 155.*” Urkullu, igualment, reenvia a Omella uns quants missatges que ha adre-

cat al president Rajoy. El dia 23, després de molts missatges, el lehendakari fa saber a Omella que el conseller Santi Vila li ha escrit per demanar-li que insisteixi en una possible negociació. La resposta d'Omella és ben clara: “*Laus Deo. Ojalá lo consiga. Seria la solución menos mala y menos traumática. Le apoyaré con mi oración. Conviene que Santi Vila siga dándole la tabarra al President en ese sentido [...]*” Les converses continuen durant els dies següents, fins i tot quan Omella es troba a Roma i el lehendakari i Sánchez demanen a Puigdemont que convoqui eleccions i que ho faci seguint la legislació espanyola, tement que el president català pugui optar per unes eleccions plebiscitàries. El 26 d'octubre, Omella explica que ha parlat amb la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría (“*la vicepresidenta me dice que la indicación de vuelta a la legalidad en el decreto de convocatoria es insuficiente*”) i li insinua que tot és en

mans de Rajoy. “*Le he insistido que no fueren tanto. Me dice que eso depende sobre todo del Presidente Rajoy*”. Li insinua també que ell es retira de les negociacions perquè ja no hi pot fer res més: “*Hemos convenido en que lo dejábamos en manos del Presidente Rajoy y en manos del Lehendakari. Yo lo dejo también en manos de San Pedro*”, li diu. A partir d'aquí, pràcticament tots els missatges, que són molts, són unidireccionals, d'Urkullu cap a Omella, que respon en comptades ocasions. Només per dir-li que el president català ha de convocar les eleccions “*según el Estatuto o la legalidad vigente*” en un intent d'apaivagar la possible reacció espanyola. “*No sé si eso calmará a los de la Moncloa. Es buena idea?*”, pregunta a Urkullu, que li respon afirmativament. La possible convocatòria electoral en aquestes condicions, però, no és prou garantia perquè el govern de Madrid es comprometí a no aplicar el 155. “*Lo veo todo con nubarrones. Y no podemos hacer más? Tendremos que hacer lo que usted me dice después del tsunami que se avecina. Ay que pena!*”, diu en un dels darrers missatges l'arquebisbe.

acuerdo”, li respon Urkullu. En els propers dies, se succeiran unes quantes propostes de mediació per part del lehendakari (es poden llegir a El Punt Avui del 1 d'agost passat) fins que, el matí del 26 d'octubre, sembla que Puigdemont està disposat a convocar eleccions i a no fer la DUI. Aquest dia, Pedro Sánchez insisteix a Urkullu (que sap que està parlant amb Puigdemont) que si el president català convoca eleccions s'ha de fer d'acord amb la llei espanyola. “*Lehendakari, es importante que el President dé garantías de la completa legalidad del decreto de convocatoria*”, li diu, i hi afegeix, en un altre missatge: “*Estatuto y Loreg.*” El lehendakari ho comparteix, però li demana: “*Hay que presionar también a Rajoy*”. “*Estoy en ello, pero deben garantizar que el decreto [de convocatòria de les eleccions] sea constitucional*”, li respon Pedro Sánchez. A Catalunya, els fets es precipiten perquè

Puigdemont no obté garanties de ningú que si convoca eleccions no s'aprovarà el 155. Urkullu continua enviant missatges a Sánchez. Li n'envia cinc o sis de seguits. Sánchez no en respon cap. Només un, quan s'està negociant una possible esmena del PNB al Senat per matisar l'aplicació del 155. “*Volviste a contactar con el Gobierno por la enmienda? Lo aceptaría Puigdemont?*”, pregunta Sánchez a Urkullu el 26 d'octubre a la tarda. S'intercanvien un parell de missatges més. En un dels darrers, Urkullu sosté que “*la aplicación del artículo 155 se está contemplando con una frivolidad jurídica que espanta*”, i fa una darrera reflexió a Sánchez: “*O algunos lo están calculando mal todo o la estulticia ha llegado a límites espeluznantes donde todos perdemos y la casa común europea tiene un volquete de proporciones más considerables que la salida de España del euro*”.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Parlament omet en el BOP els acords sobre el rei

- El secretari, advertit pel TC, també retira les referències de JxCat, ERC i la CUP a la “república catalana”
- Torra i JxCat demanen a Torrent que faci cessar el lletrat i publiqui els punts aprovats pel ple

Redacció
BARCELONA

El *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* no va publicar ahir les resolucions aprovades en el ple de divendres passat que feien referència a la monarquia, tal com havia advertit el secretari general als membres de la mesa del Parlament. El cap dels lletrats, sota la lupa del Tribunal Constitucional, considera que alguns dels acords, tots ells declaracions polítiques, contravenen les advertències del Tribunal Constitucional (TC) recollides en sentències i resolucions arran dels fets d'octubre del 2017.

D'aquesta manera han quedat fora la reprova al rei Felip VI el fragrant en què es denuncia la “monarquia delinqüent” i les referències a la “voluntat expressada pel poble de Catalunya” i per la cambra catalana els dies 1, 10 i 27 d'octubre del 2017 –dates del

Ple de divendres en què es va reprovar la figura del Joan Carles I ■ ACN

referèndum unilateral i la declaració unilateral d'independència–, que “l'únic camí per superar aquest règim monàrquic” és constituir la “república catalana”.

Al final del text publicat al BOP s'adjunta una nota

del secretari general de la cambra, Xavier Muro, en què esgrimeix el seu “deure” d’“impedir o paraitzar qualsevol actuació jurídica o material que pugui suposar l'incompliment” de les decisions del TC. La no pu-

blicació dels acords manté viva la polèmica entre JxCat i ERC, i ahir Torra i JxCat demanaven al president del Parlament Roger Torrent que faci cessar el cap dels lletrats i que els acords aprovats durant el

Moció d'ERC contra el rei als ajuntaments

ERC registrarà en els pròxims dies als ajuntaments una moció per retirar els honors a Joan Carles I i reprovar l'actuació del govern espanyol en la fugida del rei emèrit en una operació “destinada a protegir-lo de la justícia suïssa”. La moció també reafirmarà el dret d'autodeterminació de Catalunya així com la solidaritat amb qualsevol iniciativa per exercir aquest dret, segons comuniquen els republicans en una nota de premsa ahir després de la censura practicada en el BOPC.

ple de divendres es publiquin al butlletí de la cambra. ERC, de moment, treu importància a la no publicació dels acords entre els independentistes, tal com va explicar el vicepresident Aragonès. ■

Artadi no descarta Borràs ni Puigdemont

- La líder al Congrés, la quarta més votada a JxCat, només darrere de Sánchez i Turull

Ò. Palau
BARCELONA

La nova vicepresidenta de JxCat, Elsa Artadi, va insistir ahir que Carles Puigdemont, elegit diumenge president del nou partit amb més del 99% dels vots, “tindria tot el suport de la militància” si vol ser el cap de llista en les properes eleccions catalanes, fet que ell mateix no va

descartar fa un parell de setmanes a TV3. El nou secretari general, Jordi Sánchez, ja havia expressat fa uns dies el mateix suport. Això sí, les seves paraules i les d'Artadi a Catalunya Ràdio contrasten amb les de l'alcalde de Girona, Marta Madrenas, també a la nova directiva de JxCat, que la setmana passada reflexionava a l'ACN que si Puigdemont “no ha de poder venir per ser president, difícilment podrà ser el candidat clar, factible i real”. “Si és pogués assegurar això seria una altra cosa, però ja ho hem

Elsa Artadi s'ha descartat com a candidata de JxCat ■ ACN

viscut”, va dir Madrenas. En tot cas, la tria es farà per un altre procés de primàries que, si no s'avança les eleccions, no està previst fins que el 3 d'octubre acabi el congrés fundacional de JxCat, amb l'aprovació de la ponència política i l'organitzativa. Qui “no està descartada absolutament per a res”, assegurava ahir Artadi, és la líder al Congrés, Laura Borràs, tot i que està sent

investigada pel Suprem per un presumpte fraccionament de contractes quan presidia la Institució de les Lletres Catalanes. “És un dels grans lideratges de l'espai; ha de jugar i participar on vulgui”, va dir Artadi, que va recordar que l'exconsellera de Cultura “sempre ha estat a disposició del que se li ha demanat”. Amb 1.977 vots, Borràs va ser el membre més votat de la nova

jointa de JxCat, i la quarta en total, només darrere de Puigdemont (2.115) i de dos ja inhabilitats: el mateix Sánchez (2.007) i Jordi Turull (1.991). Qui sí que es va descartar va ser Artadi, ja que, si bé podria anar a la llista, té com a prioritat ser la candidata en les municipals a Barcelona, d'on és regidora.

Tot just ahir, la presidenta del PDeCAT a l'Alt Pirineu, Mayte Rivero, i els presidents de la formació a l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya i els Pallars van dimitir en bloc, segons va avançar Ara Pirineus, en una decisió que van justificar a l'ACN per la nul·la relació orgànica amb els dirigents nacionals. Els dimissionaris insten en una carta a la militància que la negociació no s'aturi per integrar-se a JxCat, un pas que en tot cas Rivero farà segur si no hi ha acord. ■

OPINIÓ

Lluís
Falgàs

L'emèrit. “No passa res...”

Fa uns deu anys i gràcies a pertànyer a un grup de gironins que treballem a Barcelona, vaig dinar amb el llavors príncep Felip i l'actual reina Letícia. El grup encara existeix. El dinar a Casa Varela de Barcelona va ser amable i fluid enmig d'acadèmics, periodistes, empresaris i expolítics. Ningú dels presents va donar la sensació de mossegarse la llengua, fet que va provocar que es parlés de la independència, de l'ús del català, de política, del seu pare i fins i tot del futur de la monarquia o de la república. Un cop va prescriure la confidencialitat de la trobada, en Rafel Nadal en un dels seus primers llibres –*Els mandarins*– va explicar detalls interessants de la trobada que avui són plenament vigents.

En el dinar esmentat el rei Felip va tenir poca visió de futur quan en perspectiva va afirmar que el seu avi i el seu besavi –Alfons XIII i Joan de Borbó– ho van passar molt malament perquè van haver de fugir i exiliar-se. El seu pare –Joan Carles I–, segons Felip VI, també ho va passar malament amb les seqüències de la successió de Franco i posteriorment al voltant dels fets del cop d'estat del 23-F. Per al seu regnat, llavors Felip VI augurava un període tranquil, serè, allunyat de problemes, i un regnat de consolidació de la monarquia com a relacions públiques d'Espanya arreu del món.

Felipe VI anava errat. Tradicionalment la monarquia ha estat hàbil per dissimular els problemes. Per exemple a la França de Lluís XV calaven foc als seus castells i els seus súbdits asseguraven a la baronessa que tot anava bé i que no passava res, mentre el fum no els deixava respirar. Un estil semblant s'ha instal·lat a Espanya en els darrers dies. Fa vuit dies que no sabem on és l'emèrit, que presumptament ha comès irregularitats i els seus súbdits van dient que no passa res... que estiguem tranquils.